

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/138/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718200272
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718200272.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobkyne: L. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. S. E. XXXX/XX, XXX XX L., občianka SR, zastúpená PhDr. Mgr. Petrom Rosputinským, PhD., advokátom, so sídlom Kukučínova 18, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 021 791, proti žalovanému: F. S. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. W. E. XXXX/XX, XXX XX L., občan SR, zastúpený SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o. advokátskou kanceláriou, so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o určenie času splatnosti pôžičky 192.524,73 Eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/1/2018 - 383 zo dňa 22. 03. 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/1/2018 - 383 zo dňa 22. 03. 2019 a uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 26. 02. 2019, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené **z r u š u j e** a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) žalobu o určenie času splatnosti pôžičky 192.524,73 Eur v celom rozsahu zamietol (výrok I. rozsudku). Výrokom II. rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 18. 01. 2018 domáhala určenia splatnosti dlhu, pôžičky zo dňa 28. 12. 2017 v sume 192.524,73 Eur tak, že dlh bude splatný 90. -tym dňom od právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej. V žalobe a v konaní bolo tvrdené, že žalovanému požičala sumu 5.800.000,- Sk. Suma 4.000.000,- Sk písomnou zmluvou o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 a suma 1.800.000,- Sk výberom z účtu, ku ktorému mal žalovaný dispozičné oprávnenie. S pôžičkou žalobkyňa súhlasila, nakoľko požiadal o ňu žalovaný na kúpu bytu na H. XXB v G. G. pre jeho firmu. Listom zo dňa 09. 01. 2016 žalobkyňa požiadala žalovaného o vrátenie dlžnej sumy do 30. 06. 2017. V ďalšom odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval vykonané dokazovanie a vec právne posúdil podľa § 564 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), na ktorý jeho citáciou poukázal. K vlastnému rozhodnutiu uviedol, že žalobkyňa žiadala žalobou určiť splatnosť dlhu 192.524,73 Eur na základe poskytnutých pôžičiek v celkovej sume 5.800.000,- Sk. „Dve pôžičky, jedna vo výške 4.000.000,- Sk a druhá vo výške 1.800.000,- Sk“. Žalovaný poskytnutie pôžičiek nespochybnil. U pôžičky na sumu 4.000.000,- Sk vzniesol námietku premlčania. Súd prvej inštancie uviedol, že nemohol vyhovieť žalobe žalobkyne na určenie lehoty splatnosti na pôžičku pôvodne v sume 4.000.000,- Sk, nakoľko v zmluve o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 na č. I. 32 je určená splatnosť do 31. 12. 2011. Keď už je raz určená splatnosť, nemôže ju súd určovať duplicitne. Súdom má za to, že sa nemusí zaoberať námietkou premlčania žalovaného k tejto zmluve o pôžičke, nakoľko žaloba je o určenie splatnosti, nie o plnenie, a preto námietka premlčania je bezpredmetná. Pokiaľ sa týka určenia splatnosti pôžičky v sume 1.800.000,- Sk, ktorej výber s dispozičným oprávnením žalovaný z účtu nespochybnil, v tomto smere súd poukázal na list označený dátumom 09. 01. 2016, pričom z kontextu listu vyplýva, že správny dátum má byť 09. 01. 2017, čo vyplýva aj z doručky, v ktorom žalobkyňa požiadala o vrátenie celej dlžnej sumy do 30. 06. 2017. Tým, že určila v liste zo dňa 09. 01. 2017 splatnosť do 30. 06. 2017, súd už nemôže

rozhodovať o určení splatnosti pôžičky ani v zostávajúcej časti 1.800.000,- Sk. Právna teória uvádza, že ak nie je dohodnutý dátum splatnosti dlhu, tak sa dlh stáva splatným deň nasledujúci po dni, keď v ten deň veriteľ vyzve dlžníka na vrátenie dlhu. Žalobkyňa vyzvala žalovaného listom zo dňa 09. 01. 2017 na vrátenie celého dlhu vo výške 5.800.000,- Sk. Tým, že v Zmluve o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 bola určená splatnosť na sumu 4.000.000,- Sk, táto sa stala splatnou dňa 31. 12. 2011, súd nerozhodoval o určení tejto splatnosti. Tým, že zvyšok hotovosti žiadala vrátiť listom zo dňa 09. 01. 2017 do 30. 06. 2017, určila aj zvyšok splatnosti hotovosti 1.800.000,- Sk, a preto súd už nemôže určiť splatnosť celej pôžičky, ktorá je vo výške, po prepočítaní na menu euro, 192.424,73 Eur do 90 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to s poukazom na odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie sa neriadil povinnosťou stanovenou v § 220 ods. 2 CSP, pričom v odôvodnení rozsudku neuviedol správne, čoho sa žalobkyňa domáhala, nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobkyne, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ako vyhodnotil vykonané dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie dokonca niektoré vykonané dôkazy v odôvodnení rozsudku ani nezmiene. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje žalobkyňa za celkom zjavne svojvoľný (arbitráry). Okrem iného žalobkyňa poukázala na § 182 CSP, podľa ktorého, ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Súd je povinný pred vyhlásením dokazovania za skončené vyzvať strany na zhrnutie ich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a právnej stránke. Až po vyjadrení sa strán smie súd v prípade, že nebude považovať za potrebné vykonanie ďalších dôkazov, vyhlásiť dokazovanie za skončené. Súd prvej inštancie v predmetnej veci bezprostredne po výsluchu svedkyne I. N. na pojednávaní 26. 02. 2019 uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené bez toho, aby došlo k splneniu podmienok vymedzených v ustanovení § 182 CSP. Následne vyhlásil uznesenie o odročení pojednávania za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej na deň 22. 03. 2019. Na tomto ďalšom pojednávaní, nariadenom výlučne za účelom vyhlásenia rozhodnutia, súd prvej inštancie poskytol právny zástupcom priestor na záverečné reči, hoci rozhodnutie mal už pripravené a rozsudok už existoval aj v písomnom vyhotovení v čase, kedy súd prvej inštancie poskytoval priestor na záverečné reči. Ako vyplýva z doložky o autorizácii rozsudku, rozsudok nepochybne existoval už pred pojednávaním dňa 22. 03. 2019, dokonca pravdepodobne už existoval dňa 19. 03. 2019, keďže uvedeného dňa bol už rozsudok autorizovaný konajúcou sudkyňou o 8.33 h. Týmto postupom súd prvej inštancie žalobkyňu v rozpore so zákonom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Podporne v tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na uznesenie NS SR 8Cdo/98/2017. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP, t. j. že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 26. 02. 2019 o vyhlásení dokazovania za skončené má vadu uvedenú v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, uviedla žalobkyňa, že tento odvolací dôvod súvisí s prvým odvolacím dôvodom a vo vzťahu k jeho zdôvodneniu v celom rozsahu odkazuje na argumentáciu v predchádzajúcej časti odvolania. Zvýraznila, že je to práve záverečná reč obsahujúca vyjadrenie strany k dokazovaniu a právnej stránke veci, prostredníctvom ktorej strana realizuje vyššie uvedené svoje právo. Tým, že súd prvej inštancie žalobkyňu toto právo svojimi uzneseniami zo dňa 26. 02. 2019 odňal, postupoval v rozpore so zákonom, ústavou a medzinárodným právom. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, uviedla žalobkyňa, že v rozsudku súdu prvej inštancie je konštatované na druhej strane rozsudku, že zo svedeckej výpovede brata žalovaného a syna žalobkyne „vyplynulo, že svedok bol účastný uzatvorenia zmluvy na sumu 4.000.000,- Sk. Suma 1.8000.000,- Sk nebola predmetom jednania pri uzatváraní tejto zmluvy“. Žalobkyňa namietala, že svedok S. N. nič také na pojednávaní dňa 26. 02. 2019 neuviedol. Tento svedok vypovedal, že bol svedkom rozhovoru a dohody medzi žalobkyňou a žalovaným o tom, ako žalobkyňa pomôže žalovanému s kúpou bytu v G. G., a že sa žalobkyňa a žalovaný dohodli na tom, že žalovaný tie peniaze získa takým spôsobom, že od matky kúpi byt a tie peniaze, ktoré by jej mal zaplatiť, si ponechá a za tie on kúpi byt v G. G.. Svedok S. N. sa i s poukazom na ostatné vyjadrenia nevyjadril tak, že by bol svedkom uzatvorenia zmluvy o pôžičke v sume 4.000.000,- Sk, ako to v rozsudku nesprávne tvrdí súd prvej inštancie. Tento svedok opakovane uviedol, že bol účastný dohody o pôžičke v sume, za akú predá byt žalobkyňa žalovanému, čo je suma 5.800.000,- Sk a nie suma 4.000.000,- Sk. Z uvedeného je nad všetky pochybnosti zrejmé, že svedok bol účastný dojednania ústnej zmluvy o pôžičke vo výške 5.800.000,- Sk a nie vo výške 4.000.000,- Sk. K spôsobu dojednania výšky pôžičky stranami v podobe, ako to preukázala výpoveď svedka S. N., žalobkyňa

uviedla, že ide o platný spôsob dojednania výšky pôžičky, pretože sa nevyžaduje identifikovanie presnej sumy pôžičky konkrétnym číslom a konkrétnou menou, ale postačuje zrozumiteľné, jasné a určité konkretizovanie tejto sumy. Taktiež svedkyňa I. N. uviedla, že sa so žalovaným dohodli na predaji bytu žalobkyne s tým, že „následne z peňazí, ktoré získala žalobkyňa z predaja bytu, tieto peniaze požičala manželovi“, čo znamená, že medzi žalovaným a žalobkyňou nepochybne došlo k uzatvoreniu ústnej dohody o požičaní sumy vo výške 5.800.000,- Sk ako celej sumy kúpnej ceny za predaný byt žalobkyne. Taktiež súd prvej inštancie v bode 7. odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalobkyňa žiadala žalobou určiť splatnosť dlhu na náklade poskytnutých pôžičiek v celkovej sume 5.800.000,- Sk, pričom sa jedná o dve pôžičky, jedna vo výške 4.000.000,-Sk a druhá vo výške 1.800.000,-Sk. Uvedené nie je pravdou, pretože žalobkyňa sa domáhala určenia splatnosti jedného dlhu žalovaného titulom jednej pôžičky, a nie pôžičiek dvoch. Je to zrejme ako zo samotnej žaloby, tak aj z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 18. 04. 2018 a všetkých jej ústnych prednesov a písomných vyjadrení urobených v predmetnom konaní. Skutkovým základom žaloby žalobkyne je to, že dňa 28. 12. 2007 došlo k poskytnutiu jednej pôžičky vo výške 5.800.000,- Sk s časom plnenia ponechaným na vôli žalovaného ako dlžníka, a to na základe ústnej dohody žalobkyne a žalovaného urobenej v prítomnosti svedka S. N., pričom výška danej pôžičky bola konkrétne určená ako suma získaná z predaja bytu titulom kúpnej ceny a tomu zodpovedajúceho hypotekárneho úveru. Konkrétne skutočnosti, z ktorých je jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach zrejme, že od začiatku išlo o jednu pôžičku v sume 5.800.000,- Sk a nie dve pôžičky, sú tieto:

· Kúpna cena dojednaná medzi žalobkyňou a žalovaným a jeho manželkou bola vo výške 5.800.000,- Sk, čo preukazuje príslušná kúpna zmluva. Práve uvedená kúpna cena mala byť a bola uhradená v plnej výške z hypotekárneho úveru žalovaného a jeho manželky, čo preukazuje príslušná zmluva o hypotekárnom úvere na sumu 5.800.000,- Sk. Žalovaný požiadaval príslušnú banku o výber jednej sumy z vkladnej knižky žalobkyne, a to práve sumy 5.800.000,- Sk, čo preukazuje žiadosť žalovaného zo dňa 28. 12. 207 (správne zrejme 2007 - poznámka odvolacieho súdu). Žalovaný vybral z vkladnej knižky žalobkyne v príslušnej banke jednu sumu, a to práve sumu 5.800.000,- Sk, čo preukazuje potvrdenie o výbere zo dňa 28. 12. 2007. Žalobkyňa predmetné príslušné listiny i predložila ako prílohu k odvolaniu. Ďalej žalobkyňa uviedla, že písomná zmluva o pôžičke na sumu 4.000.000,- Sk s dojednaným dňom splatnosti sa týka inej pôžičky, ktorú poskytla žalobkyňa žalovanému pred poskytnutím mu pôžičky vo výške 5.800.000,- Sk. Túto sumu 4.000.000,- Sk poskytla žalobkyňa žalovanému z iných peňazí, ako boli peniaze získané predajom bytu, a k ich požičaniu žalobkyňou žalovanému došlo dávno pred 28. 12. 2007. Podpísanie predmetnej písomnej zmluvy o pôžičke navrhol žalobkyňou žalovaný a daná zmluva sumarizovala minulé pôžičky žalobkyne v prospech žalovaného. Suma 4.000.000,- Sk netvorila časť zo sumy 5.800.000,- Sk, pretože predmetné 4.000.000,- Sk predstavovali iné vlastné peniaze - úspory žalobkyne, t. j. nešlo o časť z kúpnej ceny za byt. Predmetná písomná zmluva o pôžičke nemá žiadnu väzbu na sumu 5.800.000,- Sk okrem tej skutočnosti, že žalovaný sa obával, že bez jej podpisu by mu žalobkyňa neposkytla ďalšiu pôžičku vo výške 5.800.000,- Sk. Spolu mal teda žalovaný od žalobkyne požičaných ku dňu 28. 12. 2007 celkom 9.800.000,- Sk. Vzhľadom na uvedené je dátum splatnosti uvedený v písomnej zmluve o pôžičke irelevantný pre posúdenie splatnosti inej pôžičky dojednanej v samostatnom právnom vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, teda toho právneho vzťahu, ktorý je predmetom tohto súdneho konania. Žalobkyňa sa nedomáha určenia splatnosti premlčanej pôžičky vo výške 4.000.000,- Sk dohodnutej písomnou zmluvou, ale inej pôžičky, ktorá bola dohodnutá ústne a na sumu rovnajúcu sa kúpnej ceny za byt a hypotekárnemu úveru na financovanie danej kúpnej ceny. Vo vzťahu k súdom prvej inštancie uvedenej druhej pôžičke vo výške 1.800.000,- Sk, žalobkyňa uviedla, že žiadna zo strán v konaní nikdy a na žiadnom mieste netvrdila, že by splatnosť takejto pôžičky bola ponechaná na vôľu žalobkyne ako veriteľa, resp. že by nebola nijako dohodnutá. Ak toto tvrdí súd prvej inštancie, ide o ďalšie jeho nesprávne skutkové zistenie, ktoré navyše nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Ďalej žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol vetu, že „právna teória uvádza, že ak nie je dohodnutý dátum splatnosti dlhu, tak sa dlh stáva splatným deň nasledujúci po dni, keď v ten deň veriteľ vyzve dlžníka na vrátenie dlhu“. Ak súd prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu splatnosti dlhu vychádza z listu žalobkyne zo dňa 09. 01. 2017, potom bol súd prvej inštancie povinný prihliadnuť na celý jeho obsah, na základe ktorého by zistil, že v tomto prípade nejde o situáciu, že dátum splatnosti dlhu nebol dohodnutý, pretože dátum splatnosti bol dohodnutý tak, že bol ponechaný na vôľu žalovaného ako dlžníka. Čo sa týka určenia splatnosti dlhu žalovaného vo výške 5.800.000,- Sk, poukázala žalobkyňa na svedeckú výpoveď svedka W. N., z ktorej je zrejme, že táto bola ponechaná na vôľu dlžníka. Uvedený dôkaz však zo strany súdu prvej inštancie nebol zohľadnený, hoci zohľadnený mal byť. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, žalobkyňa okrem už uvedeného uviedla, že jednou z okolností, ktorá podstatne prispela k nesprávne právne posúdeniu vecí, je nedôslednosť súdu

prvej inštancie pri vyhodnotení svedeckých výpovedí S. N. a I. N., a to najmä v otázke údajného rozporu v ich výpovediach. Z logiky veci je zrejmé, že svedok môže podať svedeckú výpoveď len o tom, čo videl a počul, resp. o tom, čoho bol svedkom. Ak svedkyňa I. N. podľa vlastných slov nebola účastníka uzatvorenia dohody o pôžičke peňazí získaných medzi žalobkyňou a žalovaným o požičaní všetkých peňazí získaných z predaja bytu žalobkyne, potom táto svedkyňa nemôže hodnoverne tvrdiť, kto sa daného uzatvorenia dohody zúčastnil alebo nezúčastnil. Ďalej žalobkyňa uviedla, že nie je správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa poskytla žalovanému dve pôžičky, jednu 4.000.000,- Sk a jednu 1.800.000,- Sk. Žiadnym dôkazom nebolo preukázané, že žalovaný niekedy (a už vôbec nie dňa 28. 12. 2007) vybral z nejakého bankového produktu žalobkyne v hotovosti sumu 1.800.000,- Sk. Bolo práve naopak, preukázané, že žalovaný vybral z vkladnej knižky žalobkyne v hotovosti sumu 5.800.000,- Sk, pričom žalobkyňa tvrdí, že žalovaný tak konal na základe ich predchádzajúcej vzájomnej ústnej dohody s tým, že dané peniaze tvorili kúpnu cenu získanú predajom bytu žalobkyne, ktorú kúpnu cenu financoval žalovaný s manželkou v celom rozsahu 5.800.000,- Sk. V ostatnom duplicitne žalobkyňa uviedla popis a zdôvodnenie uzavretia písomnej zmluvy o pôžičke na sumu 4.000.000,- Sk a následne uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk. S poukazom na tieto odvolacie dôvody žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a tiež zrušil podľa § 389 ods. 2 CSP aj uznesenia, ktoré rozsudku predchádzali.

3. Odvolanie žalobkyne bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného dňa 12. 04. 2019. K odvolaniu žalobkyne sa žalovaný vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 23. 04. 2019 podaním doručeným Okresnému súdu Zvolen dňa 24. 04. 2019. S tvrdeniami žalobkyne obsiahnutými v odvolaní žalovaný nesúhlasí a rozsudok považuje za právne správny, ktorý zároveň obsahuje všetky náležitosti podľa príslušných ustanovení CSP. Najprv odvolaciemu súdu uviedol zhrnutie skutkového stavu v predmetnej veci. K svedeckej výpovedi S. N. však podľa jeho názoru vyplynulo, že predmetom rozhovoru medzi žalobkyňou a žalovaným nebolo uvedenie konkrétnej výšky pôžičky, dokonca sa na predmetnom stretnutí nemala riešiť ani forma jej uzatvorenia a žalobkyňa a žalovaný sa mali výslovne dohodnúť len na tom, že keď žalobkyňa bude mať peniaze, tak tieto zatiaľ v neurčenej sume a v neurčitom čase, požičia žalovanému. Na strane druhej, žalovaný v konaní pred prvostupňovým súdom tvrdil, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo dňa 28. 12. 2007 k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke, v ktorej bola presne určená lehota splatnosti pôžičky a to do 31. 12. 2011 (písomná zmluva) a teda splatnosť pôžičky nemohla byť ponechaná na vôľu žalovaného tak, ako tvrdí žalobkyňa. V rozpore s dôkazmi predloženými žalobkyňou je aj tvrdenie žalovaného a výpoveď pani I. N., ktorá pri svojej výpovedi potvrdila, že p. S. N. ju a žalovaného osobne navštívil v roku 2016, kedy sa agresívne dožadoval informácií o tom, či skutočne došlo k prevodu bytu vo L. v spoluvlastníctve žalobkyne na žalovaného a akým spôsobom, kedy a kam bola uhradená kúpna cena za byt, pričom túto skutočnosť, vrátane agresívneho výstupu potvrdil aj svedok S. N. na pojednávaní dňa 26. 02. 2019. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP uplatnený žalobkyňou v podanom odvolaní, žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 26. 02. 2019 umožnil navrhnúť ďalšie dôkazy, a teda takýmto spôsobom prípadne ovplyvniť rozhodnutie príslušného súdu. Tvrdenia žalobkyne o tom, že príslušný súd neposkytol priestor na prípadné návrhy na dokazovanie sú tvrdeniami výlučne účelovými. V ďalšom obsahu vyjadrenia k odvolaniu žalovaný opätovne vyhodnocoval výpoveď svedka S. N. a uvádzal závery, ktoré z nej možno prijať. Tento bol prítomný pri rozhovore medzi žalobkyňou a žalovaným, v ktorom sa žalobkyňa a žalovaný dohodli, že žalobkyňa žalovanému v budúcnosti požičia peniaze. Až následne došlo skutočne k poskytnutiu pôžičky, a to práva tak, ako to uvádza žalovaný počas celého konania, t.j. na základe písomnej zmluvy. To, akým spôsobom žalobkyňa prišla k finančným prostriedkom, ktoré následne požičala žalovanému, prípadne na aký účel žalovaný finančné prostriedky použil, je pre dané konanie o určení splatnosti pôžičky irelevantné, tieto skutočnosti nesúvisia s predmetom sporu a teda príslušný súd sa správne uvádzanou skutočnosťou nezaoberal. Skutočnosť, že došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 5 800 000,- Sk automaticky nepotvrdzuje tvrdenia žalobkyne, že k ich požičaniu došlo naraz a na základe ústnej zmluvy. K poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 5 800 000,- Sk síce došlo, avšak v dvoch častiach, pričom časť vo výške 4000 000,- Sk bola žalovanému poskytnutá na základe písomnej zmluvy a druhá časť vo výške 1 800 000,- Sk bola zo strany žalobkyne žalovanému poskytnutá dodatočne tak, ako to uvádza príslušný súd prvej inštancie vo svojom rozsudku. Súd právne vyhodnotil, že splatnosť ani v jednom prípade nebola ponechaná na vôľu žalovaného ako dlžníka. Zhrnul, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil to, že splatnosť ani v jednom prípade nebola ponechaná na vôľu žalovaného ako dlžníka. Zo všetkých okolností zistených v konaní vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný dňa 28. 12. 2007 uzatvorili písomnú zmluvu, na základe ktorej si žalovaný požičal finančné prostriedky s tým, že pôžičku mal žalobkyňa vrátiť do 31. 12. 2011 a na vôľu žalovaného bola len výška a termín splátok, v ktorých bude

pôžičku splácať, nie splatnosť pôžičky. Navrhol, aby odvolací súd „odvolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol“ a aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 13. 05. 2019.

5. Podaním zo dňa 14. 05. 2019, doručeným elektronicky súdu prvej inštancie totožného dňa, sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrila opätovne žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedla, že žalovaný ani vo svojom podaní zo dňa 17. 04. 2019 neuviedol, na základe čoho a prečo vybral 28. 12. 2007 z vkladnej knižky žalobkyne práve sumu 5 800 000,- Sk, ak tvrdí, že zmluvu o pôžičke v písomnej forme uzavrel na sumu 4 000 000,- Sk. Jediná odpoveď na otázku, prečo žalovaný vybral z vkladnej knižky presne sumu 5 800 000,- Sk je tá, že mu práve túto sumu žalobkyňa na základe ústnej zmluvy požičala. V ďalšom obsahu vyjadrenia žalobkyňa zotrvala na všetkých podstatných okolnostiach uvedených v podanom odvolaní a opätovne navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby tiež zrušil podľa § 389 ods. 2 CSP aj uznesenia, ktoré rozsudku súd prvej inštancie predchádzali.

6. Vyjadrenie žalobkyne bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného dňa 17. 05. 2019.

7. Dňa 13. 06. 2019 bolo Okresnému súdu Zvolen doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 13. 05. 2019. V ňom žalovaný zotrval na tvrdeniach obsiahnutých vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, pričom zdôraznil, že splatnosť ani v jednom prípade nebola ponechaná na vôľu žalovaného ako dlžníka. Zvýraznil, že skutočnosť, že došlo k jednorazovému výberu finančných prostriedkov v určitej výške neznamená, že k ich poskytnutiu žalovanému nemohlo dôjsť na základe viacerých právnych úkonov. Nebolo povinnosťou žalovaného preukazovať v tomto konaní akýkoľvek právny titul, na základe ktorého boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky, avšak preukázanie existencie dohody o presne určenej splatnosti poskytnutých finančných prostriedkov. Záverom žalovaný odvolaciemu súdu dal do pozornosti, že žalobkyňa sa k všetkým argumentom a tvrdeniam žalovaného uvádzaným počas konania pred súdom prvého stupňa, vyjadruje až v odvolacom konaní, čo však príslušné právne predpisy žalobkyne neumožňujú. Akékoľvek dôkazy mala žalobkyňa riadne uplatniť v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom ak tak v konaní neurobila z vlastného zapríčinenia, uvedené nemôže byť prikladané na ťarchu žalovanému. Opätovne navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok napadnutý odvolaním žalobkyne potvrdil ako vecne správny.

8. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil a vec mu vrátil podľa ust. § 391 ods. 2, 3 CSP na ďalšie konanie, pričom zároveň podľa ust. § 389 ods. 2 CSP zrušil odvolací súd i uznesenie súdu prvej inštancie o vyhlásení dokazovania za skončené, ktoré odvolaním napadnutému rozsudku predchádzalo.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

10. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

11. V ustanovení § 389 ods. 1 CSP sú citované vady, pre ktoré je možné, resp. nutné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V zásade ide o vady, ktoré sú porušením základného práva strán sporu na spravodlivý súdny proces, ktoré je zaručené Ústavou SR a ostatnými právnymi normami.

12. Podľa ust. § 389 ods. 2 CSP, ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2, odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.

13. V prejednávanej veci žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v odvolaní o.i. namietala nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď tento na pojednávaní dňa 26. 02. 2019 po vykonaní dokazovania (ktorých výpočet dôkazov nakoniec v písomnom vyhotovení rozsudku súd ani neuviedol) súd bez toho, aby dal sporovým stranám priestor na záverečné reči a prednes záverečných návrhov, uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a osobitným uznesením odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozhodnutia na deň 22. 03. 2019. Na uvedenom dal síce formálne sporovým stranám a ich právnym zástupcom priestor na prednes záverečných rečí, uvedené sa však udialo vo fáze vyhlásenia dokazovania za skončené a v čase, keď konajúci súd už disponoval vyhotovením rozhodnutia vo veci samej.

14. Odvolací súd uvedenej odvolacej námietke prisvedčuje ako dôvodnej a konštatuje, že uvedeným postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo oboch sporových strán, t. j. nielen žalobkyne, ale i strane žalovanej, na spravodlivé súdne konanie. Uvedené vyplýva z § 182 CSP, podľa ktorého ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Odvolací súd uvádza, že skončenie dokazovania je významným procesným medzníkom. V rámci zákonnej koncentrácie konania ohraničuje moment, do kedy môžu strany uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, pokiaľ nedošlo k obmedzeniu ich uplatniteľnosti už skôr pri sudcovskej koncentrácii konania. Postup súdu v rámci konania na pojednávaní je z hľadiska procesnej aktivity zavŕšený prednesením záverečných rečí. Povinnosťou súdu je vyzvať strany a ich zástupcov na prednesenie záverečnej reči. Platí, že súd vyzve strany na prednesenie záverečných rečí aj vtedy, ak bude pojednávanie odročovať, avšak iba v prípade odročenia za účelom vyhlásenia rozsudku podľa § 219 ods. 2 CSP. Inak je pred odročením pojednávania záverečná reč sporovej strany procesne vylúčená. Ak napriek záverečným rečiam súd následne nevyhlási dokazovanie za skončené a pojednávanie odročí, musí byť strane opätovne umožnené predniesť záverečnú reč na konci posledného pojednávania. Upretie, resp. odňatie práva sporovej strane predniesť pred skončením dokazovania záverečnú reč, predstavuje zásadný zásah do jej základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a do princípu rovnosti strán v zmysle čl. 6 ods. 1 CSP. Pokiaľ k takémuto excesnému postupu dôjde v rozpore so zákonom, zakladá táto vada odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Z uvedených dôvodov zisteného závažného procesného pochybenia súdu prvej inštancie, popísaného vyššie, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie bude opätovne vykonávať dokazovanie, a preto i s poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd zrušil i uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 26. 02. 2019, ktorým súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. Predmetným zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu sa tak predmetná vec dostáva do štádia dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktoré je potrebné pre náležité objasnenie veci súdom prvej inštancie vykonať.

15. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobkyňa namietala jednak nesprávne zistený skutkový stav veci a z uvedeného i nesprávne vyvedené právne závery súdom prvej inštancie, odvolací súd musí prisvedčiť i dôvodnosti oboch odvolacích námietok. Zo žaloby samotnej, ako i z nasledujúcich písomných i ústnych prednesov žalobkyne vyplýva, že táto nárok uplatnený žalobou zakladá na tom skutkovom stave, že medzi ňou, t. j. žalobkyňou a žalovaným (synom žalobkyne) boli dňa 28. 12. 2007 uzavreté dve pôžičky, a to na rôzne sumy a v rôznej forme. Prvá pôžička bola, podľa tvrdení žalobkyne, uzavretá v písomnej forme dňa 28. 12. 2007 a znela na sumu 4.000.000,- Sk, ktoré však v uvedený deň a ani následne žalobkyňa žalovanému neodovzdala, odovzdala, resp. odovzdávala mu ich priebežne predtým za dlhšie trvajúce obdobie, pričom suma 4.000.000,- Sk predstavovala sumár či súhrn čiastkovo, resp. postupne požičiavaných niekoľkých súm (pôžičiek), ktoré žalovaný od žalobkyne dostal pre svoju potrebu do dňa 28. 12. 2007. Uvedenú písomnú zmluvu o pôžičke na sumu 4.000.000,- Sk žalobkyňa popisuje ako istý prejav jej právnej istoty od žalovaného a predpoklad pre možnosť uzavretia ďalšej - ústnej zmluvy o pôžičke v sume 5.800.000,- Sk, ktorej určenie splatnosti je predmetom konania v súdnej veci a ktorá sa podľa tvrdení žalobkyne nijakým spôsobom neprelína so sumou 4.000.000,- Sk, ktorá bola poskytnutá na základe odlišného osobitného titulu predchádzajúcej zmluvy o pôžičke, hoci uzavretej totožného dňa, t. j. dňa 28. 12. 2007. Podľa tvrdení žalobkyne písomná zmluva o pôžičke 4 000 000,- Sk predstavovala sumár, resp. zhrnutie a oddelenie už v tom čase existujúceho súhrnného dlhu žalovaného voči žalobkyne ku dňu 28. 12. 2007 a žalovaný tým mal úmysel vytvoriť právnu istotu existencie jeho dlhu voči žalobkyne pre možnosť uzavretia ďalšej zmluvy o pôžičke (tentokrát ústnej) v sume 5.800.000,- Sk. Uvedená

zmluva o pôžičke 5.800.000,- Sk je výlučne predmetom uvedeného konania, v ktorom sa žalobkyňa domáha vyslovenia splatnosti ústne uzavretej Zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007.

16. Vykonaným dokazovaním žalobkyňa v priebehu konania preukázala tú skutočnosť, že žalovaný a žalobkyňa uzatvorili dňa 19. 12. 2007 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k bytu žalobkyne nachádzajúceho sa na ulici S. S. E. vo L. v sume 5.800.000,- Sk, žalobkyňa ďalej preukazovala, že na kúpu uvedeného bytu bol žalovanému poskytnutý hypotekárny úver bankou vo výške 5.800.000,- Sk (Zmluva o hypotekárnom úvere zo dňa 19. 12. 2007 nachádzajúca sa na čl. 89 spisu) a žalobkyňa listinným dôkazom, nachádzajúcim sa v spise na č. I. 20 spisu, preukázala, že práve sumu 5.800.000,- Sk žalovaný na základe disponenčného oprávnenia vybral z vkladnej knižky, resp. účtu žalobkyne vedeného v TatraBanke, ktorá výška zodpovedá finančným prostriedkom poskytnutým z hypotekárneho úveru na kúpu bytu žalobkyne.

17. Tvrdenia žalobkyne obsiahnuté v žalobe a v jej následných písomných podaniach a ústnych prednesoch sú dosiaľ v konaní dostatočne preukázané ňou predloženými (vyššie uvedenými listinnými dôkazmi) a majú i logický základ a konštrukciu, pričom podporne uvedeným vyznieva i svedecká výpoveď syna žalobkyne a zároveň brata žalovaného S. N., ktorý potvrdil tú skutočnosť, že žalobkyňa a žalovaný sa dohodli na tom, že žalobkyňa prevedie na žalovaného vlastnícke právo k jej bytu nachádzajúcom sa vo L., žalovaný kúpu uvedeného bytu bude financovať hypotekárnym úverom a finančné prostriedky poskytnuté bankou z hypotekárneho úveru na účet žalobkyne, žalobkyňa ďalej poskytne opätovne žalovanému za tým účelom, aby si tento mohol zakúpiť byt nachádzajúci sa v G. G., na ul. H. č. XX, („na H.“). Dôkazy dosiaľ predložené v konaní nasvedčujú tvrdeniu žalobkyne o tom, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk (okrem predchádzajúcej písomnej zmluvy o pôžičke 4 000 000,- Sk), keďže nebol žiadny iný v konaní preukázaný dôvod a titul, na základe ktorého by žalovaný vybral z účtu žalobkyne práve sumu 5.800.000,- Sk.

18. Len pre úplnosť je žiaduce (avšak nie relevantné pre právne posúdenie veci) uviesť, že žalovaný v konaní netvrdil, že by akékoľvek finančné prostriedky, či už z pôžičky na sumu 4.000.000,- Sk alebo prostriedky z pôžičky 5.800.000,- Sk žalobkyňa vrátil, resp. že by žalobkyňa čokoľvek plnil.

19. Žalobkyňa tvrdí a svedecká výpoveď vyslúchnutého svedka S. N. k uvedenému tvrdeniu nasvedčuje a toto potvrdzuje, že žalobkyňa so žalovaným sa dohodli na vrátení pôžičky, t.j. finančných prostriedkov čerpaných žalovaným z účtu žalobkyne vo výške 5.800.000,- Sk tak, ako budú dovoľovať možnosti žalovaného, „keď bude mať“, „keď sa mu bude dať“. Z uvedeného možno uzavrieť, že takúto dohodu strán zmluvy o pôžičke o čase plnenia dlžníkom je potrebné považovať za dohodnutý čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka (v danom prípade žalovaného). Na uvedenú skutkovú situáciu je potrebné aplikovať ust. § 564 Občianskeho zákonníka, na ktoré síce súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku citáciou poukázal, avšak vo veci de facto aplikoval a pri rozhodnutí nesprávne postupoval podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka.

20. Odvolací súd uvádza, že splatnosť dlhu je jeho základným atribútom, ktorý bezprostredne súvisí s predmetom a obsahom záväzkového vzťahu. Pokiaľ nie je dohodnutá ani stanovená právnym predpisom alebo určená rozhodnutím, je dlžník povinný splniť dlh v deň nasledujúci po žiadosti veriteľa o plnenie. Od tejto situácie je však nevyhnutné odlíšiť stav, keď je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka (tak, ako v súdnej veci), čo je spravidla vyjadrené spôsobom, že dlžník sa zaviazal plniť „keď bude môcť“, „keď bude mať“ a podobne. V takom prípade nemožno aplikovať ust. § 563 OZ, ktorý bezprostredne predpokladá absenciu akejkoľvek právnej skutočnosti určujúcej splatnosť dlhu. Na základe takejto dohody je dlžník oprávnený splniť svoj dlh kedykoľvek po jeho vzniku a veriteľ je pod hrozbou omeškania povinný riadne ponúknuté plnenie prijať. Neprihádza preto do úvahy plnenie dlžníka, ktoré by bolo možné legitímne odmietnuť ako predčasné. Veriteľ však nie je za daných okolností oprávnený domáhať sa plnenia záväzku od dlžníka a jeho prípadná žiadosť o plnenie (§ 563 OZ) by bola bez akýchkoľvek právnych účinkov vo vzťahu k splatnosti dlhu. Pre záväzok, ktorého čas plnenia je ponechaný na vôli dlžníka, je charakteristické, že dlžník sa môže sám rozhodnúť, kedy bude plniť a veriteľ je povinný to rešpektovať, pokiaľ sa skôr nedomohol určenia splatnosti dlhu rozhodnutím súdu. To platí i v prípade, ak čas plnenia dlhu bezprostredne závisí od okolností, ktoré môže ovplyvniť iba dlžník. Za predpokladu, že dlžník sa nerozhodol splniť dlh, ktorého splatnosť bola dohodou ponechaná na jeho vôli, považuje sa tento dlh za nesplatený. Veriteľ sa pri tom nemôže úspešne domáhať plnenia a prípadnej žalobe v zmysle § 137 písm. a/ CSP (na plnenie) musí nevyhnutne predchádzať osobitné súdne konanie o určenie splatnosti

dlhu (tak, ako je tomu v prejednávanej veci). Veriteľ sa tak môže osobitným návrhom (žalobou) proti dlžníkovi domáhať, aby bol čas plnenia určený rozhodnutím súdu. Právoplatným rozsudkom určená splatnosť dlhu je následne pre účastníkov záväzná a vymedzuje nielen prípadné omeškanie dlžníka, ale aj actio nata vo vzťahu k veriteľovi, ktorý sa môže následne žalobou na plnenie efektívne domáhať uspokojenia svojej splatnej pohľadávky. Žaloba o určenie času plnenia však nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 písm. c/ CSP a vyhovie takejto žalobe nie je podmienené naliehavým právnym záujmom. Ten sa z procesného hľadiska neskúma. Žalobu o určenie času plnenia je možné považovať, resp. posúdiť, ako žalobu sui generis bez subsumovateľnosti pod ktorékoľvek z ustanovení § 137 písm. a/ až c/ CSP. Rozsudok súdu, ktorým je určený čas plnenia podľa § 564 OZ má konštitutívny charakter vo vzťahu k splatnosti dlhu. Znamená to, že žalovaný dlžník nie je ešte v čase vyhlásenia rozsudku povinný plniť a táto povinnosť mu vznikne až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia. Pre stanovenie času plnenia súdom vymedzuje pritom Občiansky zákonník dve osobitné kritériá. Splatenosť dlhu určí súd podľa okolností prípadu, ktoré môžu byť relevantné predovšetkým z hľadiska predmetu a obsahu záväzku dlžníka a sú nevyhnutne vždy individuálne, pri zohľadnení reálnych dôvodov, ktoré účastníkov pôvodne viedli k ponechaniu času plnenia na vôľu dlžníka. Druhým zákonným kritériom je súlad určeného času plnenia s dobrými mravmi. Konanie o určenie splatnosti musí predchádzať žalobe na plnenie a súd v ňom ako prejudiciálnu otázku rieši iba otázku existencie a platnosti dohody účastníkov, ktorou bol čas plnenia ponechaný na žalovanom dlžníkovi. Hmotnoprávne posúdenie pohľadávky veriteľa súdu v tomto konaní neprináleží a nemožno z procesného hľadiska vylúčiť ani situáciu, že splatenosť dlhu bude rozsudkom záväzne určená a následnú žalobu na plnenie súd v inom konaní z určitých dôvodov zamietne. Právo domáhať sa, aby súd rozsudkom určil splatenosť dlhu, je nepremiätateľné a dlžník nemôže v konaní prostredníctvom námietky premlčania docieľiť, aby súd žalobu zamietol a v konečnom dôsledku splatenosť dlhu neurčil. Uvedené vyplýva nielen zo skutočnosti, že právo domáhať sa určenia splatnosti dlhu nie je vo svojej podstate právom majetkovým, ale aj z povahy veci a nevyhnutnosti zachovania princípu rovnosti medzi účastníkmi záväzkového vzťahu.

21. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V tomto súd prvej inštancie opätovne vykoná dokazovanie, ktoré zameria na ustálenie okolností uzatvorenia zmluvy o pôžičke ústnou formou medzi žalobkyňou a žalovaným, pričom z doposiaľ vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že ústna dohoda na zmluve o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk medzi žalobkyňou a žalovaným - jej synom - bola. O tejto skutočnosti svedčí, okrem tvrdení žalobkyne, najmä svedecká výpoveď S. N.. Splatenosť bola ponechaná na vôľu dlžníka, t. j. syna žalobkyne, spôsobom „vrátiš mi, keď sa ti bude dať, keď budeš môcť“. Reálne odovzdanie finančných prostriedkov 5 800 000,- Sk (ich výber žalovaným z účtu žalobkyne) je pritom okolnosťou vo veci preukázanou (č.l. 20 spisu) a navyše sporovými stranami nerozporovanou. Zo strany žalovaného bola síce ako prostriedok procesnej obrany v konaní predložená písomná zmluva o pôžičke sumy 4000 000,- Sk zo dňa 28. 12. 2007, táto je však žalobkyňou považovaná za odlišný právny titul, čo žalobkyňa i hodnoverne zdôvodnila a táto zmluva zároveň nekorešponduje so sumou reálne odovzdanou, resp. samotným žalovaným čerpanou z účtu žalobkyne. Za takejto situácie jediným možným spôsobom ako žalobkyňa môže docieľiť určenie splatnosti pôžičky, je rozhodnutie súdu o určení splatnosti resp. času plnenia ústnej pôžičky v sume 5 800 000,- Sk, t.j. 192 524, 73 Eur. Preto na základe dosiaľ zistených skutočností je namieste a žiaduce, aby súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní v novom rozhodnutí o veci určil splatenosť ústnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 tak, aby čas plnenia nebol v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na skutočnosť, že od momentu (tvrdeného) uzatvorenia zmluvy o pôžičke a samotného výberu sumy 5 800 000,- Sk žalovaným uplynulo už viac než 12 rokov, žalobkyňou navrhovaná splatenosť pôžičky 90. dňom od právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej, je dostatočne dlhým časovým úsekom na to, aby žalovaný si usporiadal svoje pomery tak, aby mohol uvedené finančné prostriedky žalobkyňi, t.j. svojej matke - od ktorej previedol vlastnícke právo k bytu, v ktorom táto býva na seba a svoju manželku a zároveň z účtu matky „vybral“ celú kúpnu cenu za tento byt matke poskytnutú (bankou) - vrátiť. Takto určený čas plnenia (splatenosť pôžičky) určený súdom v rozsahu troch mesiacov, resp. 90 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia je i podľa názoru odvolacieho súdu, časom primeraným.

22. Odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie postupom podľa § 391 ods. 2, 3 CSP, pričom vo veci vyslovil i právny názor, ktorým je v ďalšom konaní súd prvej inštancie viazaný.

23. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).